

Miquel Poal i Aregall, feminisme i Terrassa

Miquel Poal i Aregall, 1915

Procedència: AMB

de Catalunya, *Un enemic del Poble* i *Catalunya Teatral*. També destacà per la publicació de diverses obres d'orientació feminista: *Gloses Femenines*, publicada el 1914, un escrit que barreja la galanteria i la ironia; *Ço que deu ésser el feminisme*, el 1915; *Les dones davant la guerra* i *La responsabilitat femenina*, les dues el 1916; *De l'educació de la dona* i *Les dolces feminitats*, el 1919, entre d'altres.

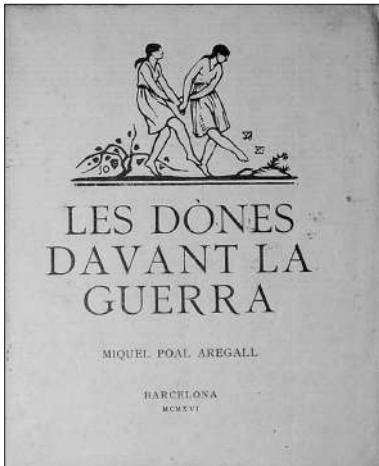
Dins aquesta línia de defensa de la dona, també destacà com a redactor de *Feminal*, una publicació sorgida el 28 d'abril de 1907, com a suplement de la revista *La Il·lustració Catalana*,

A la secció «Personatges amb orígens terrassencs» del butlletí de l'Ateneu Terrassenc corresponent al novembre del 2014, Rafel Comes i Ezequiel parlà sobre el novel·lista i dramaturg Miquel Poal i Aregall (Sallent, 13 de juny de 1894 — Barcelona, 4 de setembre de 1935), fill del notari terrassenc Josep Poal i Jofresa (Terrassa, 29 de març de 1852 — Barcelona, 13 de febrer de 1929) i de Carolina Aregall (Sabadell, ? — 17 d'agost de 1919).

Miquel Poal fou redactor i director del *Diari de Sabadell*, i col·laborador en publicacions com *La Veu*

dirigida per Carme Karr i Alfonsetti (Barcelona, 16 de març de 1865 — 29 de desembre de 1943) i concebuda amb la finalitat d'oferir a les dones catalanes una informació més culta de la que sovintejava entre les revistes de l'època adreçades al món femení.

L'1 de desembre de 1930 es va casar amb l'activista feminista Llucietà Canyà i Martí (La Bisbal d'Empordà, 30 de gener de 1901 — Barcelona, 1980), autora de *L'Etern Femení* (1934), la seva obra més coneguda i que va prologar Josep Maria de Sagarra i de Castellar-nau (Barcelona, 5 de març de 1894 — 27 de setembre de 1961).

A l'edició de la revista *Feminal* del 27 de febrer de 1916, Poal començà a publicar una interessant sèrie de vuit articles, sota el títol «Lletres a la germana», en què evidenciava les dificultats que les dones del seu temps tenien a l'hora d'aconseguir un paper més actiu social i professional. Per exemple, en el primer article de la sèrie afirmava coses com: «Se que si fas la teva via escoltant només la teva consciència et titllaran de temerària, i si escoltes als demés te diran que no tens criteri. Se que si vius en retraïment et diran maniàtica i histèrica i si t'exhibeixes planarà al teu damunt la reputació de dona despreocupada. Se que tots els teus actes seran jutjats per tothom, i això que és pitjor, erròniament, les més de les vegades».

Poal col·laborà en algunes ocasions amb la premsa terrassenca i, com a curiositat, podem recordar que a la pàgina 5 del diari *El Dia*, del 10 d'octubre de 1918, publicà una col·lecció d'aforismes sobre les dones que, vista la seva defensa feminista, no deixa de sorprendre'ns, ja que, menys el que diu «Una de les grans equivocacions en l'educació de les dones és l'amagar-les-hi coses que després s'han d'aprendre elles soles», la resta resulta d'un tòpic misogin extrem, fins i tot, ingenu.

El mateix 1918 publicà a *Un enemic del poble* un article titulat «Manifest a la feminitat», il·lustrat per Francesc Vayreda i Casabò (Olot, 19 de juny de 1888 — 7 de febrer de 1929), on feia afirmacions com: «Dones, jo vaig a dir quins són els vostres més grans enemics en aquestes hores històriques de la Gran Guerra. Vaig a presentar-los a la vostra faç per a que compliu amb el deure que es té amb tot enemic: vènçe'l. El primer enemic vostre –això es dit a les dones de Catalunya i Espanya principalment– són les dones mateixes».

Poal va mantenir altres vincles culturals amb la societat terrassenca i va ser invitat en diverses ocasions a exposicions i conferències, com fou el cas de la xerrada «Les dones i la ciutat», que impartí al Casino del Comerç el 18 de maig de 1919 i que, segons la premsa local, provocà un gran rebombori. De fet, les més de quaranta conferències que donà sobre el tema sempre es van veure envoltades per la polèmica.

La seva xerrada fou seguida, el 25 de maig, per la de la mestra nacional i secretària de la Societat Amics de la Instrucció Barcelonina, Maria Baldó i Massanet (Hellín, 2 de juliol de 1884 — Tolosa de Llenguadoc, 17 de febrer de 1964), amb el títol «Preparació de la dona per a la llar». La relació de Maria Baldó a Terrassa va tenir molt a veure amb l'amistat que mantenia des de feia anys amb la també mestra Magdalena Rossell i Matlleu (Olot, 28 d'abril de 1879 — Terrassa, 20 de desembre de 1968).

